

NAGY GÁBOR

Járvány

Lehetnék Ófelsége pincére, ismersz,
frakkban-cilinderben se csinálnék vidorabb
bohócot magamból, mint itt, e csehóban
lesni a karanténból szabadultak
kénye-kedvét, szótlantul túrni,
ha hízelegnek is, *de gyors a kezed,*
Pikásszóm!, számon tartani mindegyikük
menüjét, bolondériáját, *született pincér!*,
amikor kérnek is, *kettő izé meg egy kicsi,*
csak annyira vesznek emberszámba,
mint bárki léhűtőt, okoskodó bonvivánt,
bár e szót éppúgy nem ismerik,
mint az irgalmat, ha nem közölük
való vagy, kaméleonközönyük
homályában röpdösök pulttól teraszig,
mert a világ a maga egészében
egyetlen pillanatig sem sántít.

Zárás után

Standoló mérce, felmosófa odabent
aluszik, az ajtón elfuserált
égbolt lakatja, ölbe ejtett kézzel
ülsz a teraszon, elpárolgott, tömény
nyári hőség, a hazamehetnéked,
egy-két cent ide vagy oda, kétszáz
méterre az albérlet, de itt az áhítat
bont selymeket az éjszakában,
alig több elragadtatásnál,
illúziónál alig kevesebb,
hogy szeszek, szenvedélyek
gőzéből marad még valami,
lepárolódva, zárás után.

A Winchester teraszáról

már csak ott nyílik naplemente
Rába-völgyi fésző pompa
csak a Winchester teraszáról
lobban föl és enyészik el
mint a pult mögöl visszfényed
asztalok poharak harcsabajsok
tétova pontyszemek kókadt uszonyok
fölé feszülő aranyhíd

lehetett volna szebb is méltóbb
az utolsó záróra kevesebb cafrang
a kiérdemesültek rúzsából
rúzsos mosolyából kevesebb
a rókaszemű hízelgésből – ha tudnák
úgy hagytál ott magadból mindent
hogy el nem vehettek tőled semmit
hacsak azt a kurva alkonyatot nem –
de hát ők hozzá sem szagolnak